

РЕШЕНИЕ

№ 1532

гр. София, 31.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 105-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА

при участието на секретаря ДАРИНКА Н. ЦАНЕВА
като разгледа докладваното от АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА
Административно наказателно дело № 20231110214733 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), вр. с чл. 145 - 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Е. Т. Р., с ЕГН *****, с адрес: *** срещу заповед за задържане на лице рег. № 2283з-1066 от 30.09.2023г., издадена от М.К.Д. – полицаи при 04 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“.

В жалбата са релевирани доводи за незаконосъобразност и неправилност на обжалвания акт. Намира, че при издаване на заповедта са допуснати съществени процесуални нарушения и липсва правно основание за неговото задържане. Моли за отмяна на обжалваната заповед за задържане и присъждане на сторените разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява представлява се от адв. Б.. Поддържа релевираните в депозираната жалба възражения и моли за отмяна на заповедта за задържане на лице, както и присъждане на направените в хода на производството разноски.

Ответникът – полицейски орган при 04 РУ-СДВР – полицаи М.К.Д., редовно призован не се явява, за него се явява юрк. С.. Представа подробни писмени бележки. Намира, че обжалваната заповед е законосъобразна и правилна. Допълва, че същата е издадена от компетентен орган, съдържа законоустановените реквизити и са налице фактически и правни основания за нейното издаване. Моли съдът да потвърди обжалваната заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед за задържане на лице рег. № 2283з-1066 от 30.09.2023г., издадена от М.К.Д. – полицаи при 04 РУ-СДВР, на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР на Е. Т. Р. е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“ в помещение за временно задържане на 04 РУ – СДВР.

На 30.09.2023г., около 17:30 часа, в гр. София, в близост до НДК полицейски служители на 04 РУ-СДВР извършили проверка на управляван от жалбоподателя Р. лек автомобил, в който се намирала и свидетеля Ч. като пътник в превозното средство. Полицаяте открили цигара марихуана у свидетеля Ч.. У жалбоподателя Р. не били намерени наркотични вещества. Такава не били установени и в неговия лек автомобил. Полицейските служители отвели жалбоподателя Р. и свидетеля Ч. до сградата на 04 РУ-СДВР, където двамата били задържани.

Като основание за издаване на заповедта е посочено „съмнение за притежание на НВ“. Задържането на лицето е извършено на 30.09.2023г. в 17:30 часа и освободено на 01.10.2023г. в 10:50 часа.

Жалбоподателят Р. е подписал оспорваната заповед. На жалбоподателя Р. е връчено копие от заповедта за задържане. Ведно с посочената заповед, жалбоподателят Р. е попълнил декларация (приложение № 1 към чл. 15, ал. 2) на 30.09.2023г. в 19:10 часа, в която е посочил, че е запознат с правата си при задържането, както и че не желае адвокатска защита по негов избор и за негова сметка, адвокатска защита от служебен адвокат по реда на Закона за правната помощ; няма здравословни проблеми; не желае медицински преглед от лекар по негов избор и за негова сметка; не желае медицински преглед от лекар; не желае член от семейството му или друго заинтересовано лице да бъде уведомено за неговото задържане; уведомен е за правото на свидания, да получава колети и храна, както и че няма необходимост от пазване на режим по медицинско предписание или диета.

Към административната преписка са представени и протокол за обиск на жалбоподателя и разписка за върнати вещи и пари от задържано лице. В протокола за обиск са описани личните вещи на жалбоподателя Р. – мобилен телефон, ключ за кола, портфейл с лични вещи, сумата от 142,00 лева, контролен талон, банкова карта, карта „Револют“, верижка, чифт бели обувки. Същите са върнати при освобождаването на лицето.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена след анализ на събрания в хода на съдебното следствие доказателствен материал, а именно: показанията на свидетеля Е. Д.Д. Ч., писмо с вх. № 305610/30.10.2023г. с приложение (протокол за обиск, разписка – 2 броя, декларация за правата на задържано лице Приложение № 1 към чл. 15, ал.1), снимков материал, удостоверение.

Съдът се довери на показанията на свидетеля Е. Д.Д. Ч., доколкото същите са обективни, добросъвестно депозиран и достоверен. От показанията съдът научи обстоятелства около извършената проверка. Свидетелят Ч. заявява, че на процесната дата се намирала заедно с жалбоподателя Р. в неговия лек автомобил, когато полицейски служители извършили проверка на превозното средство. Полицаяте открили цигара марихуана у свидетеля Ч., след което извършили претърсване на лекия автомобил. У жалбоподателя Р. не били открити наркотични вещества. Такава не били намерени и в неговия лек автомобил. Полицейските служители отвели жалбоподателя Р. и свидетеля Ч. до сградата на 04 РУ-СДВР, където двамата били задържани.

Съдът намира приобщените по надлежния процесуален ред писмени доказателства за обективни и непротиворечиви, поради което ги кредитира изцяло. Въз основа на тях, по несъмнен начин се установява възприетата от съда фактическа обстановка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата изхожда от легитимирана страна, депозирана е в срок и е насочена срещу подлежащ на съдебен контрол административнонаказателен акт, в който смисъл се явява процесуално **допустима**.

Разгледана по същество, жалбата е **основателна** по следните съображения:

Заповедта за задържане на лице по [чл. 74 от ЗМВР](#) представлява индивидуален административен акт, чрез който се налага принудителна административна мярка по смисъла на [чл. 22 от ЗАНН](#). Правната уредба на полицейското задържане е уредена в [чл. 72-75 от ЗМВР](#), като задължителните реквизити на акта са посочени в [чл. 74, ал. 2 от ЗМВР](#).

В производството по съдебно оспорване на индивидуални административни актове съдът следва да провери наличието на основанията за законосъобразност на оспорения административен акт, а именно: наличие на компетентност; спазване на изискуемата писмена форма; спазване на административнопроизводствените правила при издаване на акта; спазване на материалния закон и спазване целта на закона, които се извеждат по аргумент от [чл. 146 от АПК](#). Липсата на някой от реквизитите прави съответния акт незаконосъобразен, а в някои тежки форми на порока – и нищожен.

Съдебният състав намира, че заповедта за задържане е издадена от компетентен орган. Според представеното удостоверение за компетентност, със заповед № 513з-4252/20.05.2022г. на директора на СДВР, младши инспектор М.К.Д. е назначен на длъжност полицаи в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ към 04 РУ-СДВР. Доколкото М.К.Д. притежава качеството на полицейски орган, компетентността на същия да издава заповеди за задържане на лица произтича от ЗМВР.

На следващо място, съдът намери, че е спазена предвидената писмена форма на административния акт, като заповедта е подписана от лицето, издало заповедта и от жалбоподателя.

Съдът счита, че при издаване на заповедта за задържане са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя и да са пречили възможността му адекватно да я организира. Заповедта не съдържа изискуемите по [чл. 74 от ЗМВР](#) минимални реквизити за осъществяване на съдебен контрол. В акта не е посочено правното основание за задържане на лицето – данни за извършено престъпление, като не е индивидуализирана разпоредбата на наказателния закон, която се предполага за нарушена. Дадено е единствено словесно описание на предполагаемото престъпление – съмнение за притежание на наркотични вещества. В този смисъл не е спазено е изискването на [чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР](#) и на [чл. 5, § 2 от ЕКПЧ](#), които осигуряват гаранция всяко арестувано лице да разбере на какво основание бива задържано, за да може да организира адекватно своята защитата. Липсата на задължителни реквизити на индивидуален административен акт във всеки случай води до незаконосъобразност, а при липсата на правни и фактически доводи от страна на органа относно причината и целта на задържането, съдът е лишен от възможност да прецени по същество дали такава принудителна мярка въобще е била необходима.

На следващо място, от събраните по делото доказателства не се установяват данни за извършено от страна на жалбоподателя Р. престъпление. Задържането под стража на основание [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на [чл. 22 от ЗАНН](#) принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. За прилагането на процесната принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Същата се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Разпоредбата на [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) предполага наличието на данни, от които да може да се направи предположение, че конкретно лице е извършило престъпление. Данните следва да са налични преди задържането на лицето, а не да се установяват след това. Обратното би довело по скоро до произвол при прилагането на мярката и необосновано задържане на лица, което противоречи на целта \square , която не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на заподозрения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети

наказателно преследване.

Съдебният състав намира, че със задържането на жалбоподателя Р. е нарушен принципът на съразмерност, регламентиран чл. 6 от АПК. При осъществяване на съдебен контрол преценката на решаващия съд е свързана и с изследване на въпроса съобразен ли е актът с целта на закона. Задържането за срок от 24 часа по реда на чл. 72 от ЗМВР е мярка, която в зависимост от случая би могла да има превантивен или преустановителен характер. Както бе изложено, задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл. 5, пар. 1, буква „с“ от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи по изключение е приложимо с цел да осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. Настоящият съдебен състав намира, че издаването на оспорваната заповед, с която е разпоредено задържането на жалбоподателя Р. не допринася за постигане на посочените цели и съставлява акт на неоснователна принуда върху дееца чрез лишаването му от свобода до 24 часа, който противоречи изцяло на същността и предназначението на принудителните административни мерки, съгласно легалното им определение в [чл. 22 от ЗАНН](#), тъй като по делото не се установява със задържането на жалбоподателя Р. да е предотвратено или преустановено извършването на престъпление. Съгласно събраните по делото доказателства, при извършената полицейска проверка е открита цигара марихуана единствено у свидетеля Ч.. Няма данни за намерени наркотични вещества във фактическата власт на жалбоподателя Райчев. Такива не са установени и в неговия лек автомобил. По случая не е образувана прокурорска преписка, респективно досъдебно производство именно поради липса на данни за извършено престъпление от общ характер. Нито едно от доказателствата не установява данни за съпричастност на жалбоподателя към извършено престъпно деяние. Не е имало и данни за опасност от укриване на жалбоподателя Р.. Извършените след задържането му процесуално-следствени действия също не обосновават налагането на мярката по [чл. 72 от ЗМВР](#), доколкото и с тях не е била постигната нито една от визираните цели. За всеки конкретен случай на задържане установяването на данните е в тежест на административния орган и в случая това не е извършено. Предпоставките за задържане, в случая данни, че лицето е извършило престъпление, следва да са налице към момента на задържането, а в конкретния случай, от страна на административния орган не са представени никакви доказателства за връзката на задържаното лице с конкретното престъпление. Със задържането правата и законните интереси на жалбоподателя Р. са засегнати в по-голяма степен от необходимото от гледна точка на целта, за която се издава административният акт.

По изложените съображения оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна и издадена при несъответствие с разпоредбите на чл. 146, т. 3, т. 4 и [т. 5 от АПК](#).

Предвид изхода на делото, основателно е искането на жалбоподателя Р. за присъждане на сторените разноски. Съгласно [чл. 143, ал. 1 от АПК](#), когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Внесената държавна такса възлиза на 10.00 лв., а съгласно представения по делото Договор за правна защита и съдействие, се претендира договореното и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 2000.00 лв.

От страна на ответника чрез процесуалният му представител се прави възражение за прекомерност на уговореното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за напълно основателно. Безспорно, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по - нисък размер на разноските, но в размер не по - малко от минимално определения размер, съобразно чл. 36, ал. 2 от Закона за

адвокатурата. Нормата на чл. 78, ал. 5 от ГПК, приложима във връзка с чл.144 от АПК, въвежда две кумулативно свързани предпоставки, а именно: адвокатското възнаграждение да е прекомерно /съобразно фактическата и правна сложност на спора/ и насрещната страна да е направила искане за прекомерност на претендираните разноски. Размерът следва да е справедлив, обоснован и съобразен с действителната правна и фактическа сложност на делото, както и да не бъде по - нисък от предвидения минимален такъв, определен в Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В тази връзка съдът намира, че несъмнено делото не е нито с голяма фактическа, нито с голяма правна сложност. Жалбата, по която е образувано, е подадена чрез пълномощник, проведени са три съдебни заседания, като едното съдебно заседание е било отложено именно по причина неявяване на адв. Б. и нейна служебна ангажираност, второто съдебно заседание е отложено по причина искане на адв. Б. за допускане до разпит на свидетел при режим на довеждане, който при желание на защитата би могъл да бъде осигурен и в това съдебно заседание, и в проведеното трето съдебно заседание същото е било обявено за решаване. Предвид това, настоящият съдебен състав намира, че следва да уважи като основателно възражението на ответника за прекомерност на договореното възнаграждение за адвокат в размер на 2000.00 лв., като го намали до размера, определен в разпоредбата на чл. 18, ал. 4 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административно наказателни дела, възнаграждението е 500 лв. Така общо дължимите от ответника разноски, за които следва да бъде осъден в настоящото производство, възлизат общо на 510.00 (петстотин и десет) лева, а искането на представителя на полицейския орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде оставено без уважение.

Така мотивиран, Софийски районен съд, НО, 105 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за заповед за задържане на лице рег. № 22833-1066 от 30.09.2023г., издадена от М.К.Д. – полицей при 04 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР на Е. Т. Р., с ЕГН *****, е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. Т. Р., с ЕГН *****, направените по делото разноски в размер на 510 /петстотин и десет/ лева, от които сумата от 500 лева представляваща адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция, и сумата от 10 /десет/ лева внесена държавна такса и **ОСТАВЯ** без уважение искането на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение до размер от 2000 лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - София град в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните на основание чл. 138 от АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____